

[versió MP3](#)

SOTRAGUEIG

Ens hem organitzat dins del vagó
consumant uns actes constitucionalment impecables:
la distància i el buit, l'emascament
de les mancances, el camuflament
de les disfresses, el bàlsam
de la desaparició.
Furtius, bastim fronteres i mollons
-el sostre, la finestra, el corredor-
i potser pensem en la família, en el treball,
en l'amant, en un queixal o en un moc;
en idees visiblement incorpòries
que, és clar, desocupen els seients adjacents,
com una presència mínima, impertinent,
que els cossos circumdants detecten, evasius.

Ens hem organitzat dins del vagó
a l'empara d'una estranya jurisprudència:
tibem el rictus, fem un posat, fitem fugides
i, allunyats, fingim gestos d'éssers llunyans.
El soterrament és doble en arribar a l'estació.
Per uns intants, la inèrcia del comboi frena els somnis
i les mirades s'alcen contra la força de la gravetat.
Puja un captaire vell que les abaixa totes.
Tancades les portes, enllaunats al buit,
el món sencer torna a bellugar-se, i ens adormim
tranquil·lament en els llimbs del sotragueig.
Curull d'absència, l'àngel de la normalitat ens guarda
i persisteix, com si no res, el nostre sant segrest.

Josep Porcar. Poema del llibre [«Llambreig»](#) (2013)
També al recull [«Poemes amb àngel»](#), d'ARA Llibres.